

پاسخ نامه اساسی

سوال 121

اصل ۱۲۶ قانون اساسی مقرر می‌کند:

رئیس جمهور مسئولیت امور برنامه و بودجه و امور اداری و استخدامی کشور را مستقیماً بر عهده دارد و می‌تواند اداره آنها را به عهده دیگری بگذارد.

سوال 122

اصل ۱۲۵ قانون اساسی مقرر می‌کند:

امضای عهدنامه‌ها، مقاوله‌نامه‌ها، موافت‌نامه‌ها و قراردادهای دولت ایران با سایر دولت‌ها و همچنین پیمان‌های مربوط به اتحادیه‌های بین‌المللی پس از تصویب مجلس، با رئیس جمهور یا نماینده قانونی او است.

سوال 123

اصل ۱۲۳ قانون اساسی مقرر می‌کند:

رئیس جمهور موظف است مصوبات مجلس یا نتیجه همه‌پرسی را پس از طی مراحل قانونی و ابلاغ به وی امضا کند و برای اجرا در اختیار مسئولان بگذارد.

سوال 124

اصل ۱۲۲ قانون اساسی مقرر می‌کند:

رئیس جمهور در حدود اختیارات و وظایف قانونی خود، در برابر ملت، رهبر و مجلس شورای اسلامی مسئول است.

سوال 125

اصل ۱۱۹ قانون اساسی مقرر می‌کند:

انتخاب رئیس جمهور جدید باید حداقل یک ماه پیش از پایان دوره ریاست جمهوری قبلی انجام شود.

در فاصله بین انتخاب رئیس جمهور جدید و پایان دوره رئیس جمهور سابق، رئیس جمهور پیشین وظایف رئیس جمهوری را انجام می‌دهد.

سوال 126

اصل ۱۱۸ قانون اساسی مقرر می‌کند:

مسئولیت نظارت بر انتخابات ریاست جمهوری طبق اصل ۹۹ بر عهده شورای نگهبان است.

قبل از تشکیل نخستین شورای نگهبان، این وظیفه بر عهده انجمن نظارتی تعیین شده توسط قانون بود.

سوال 127

اصل ۱۱۷ قانون اساسی مقرر می‌کند:

در دور نخست، رئیس جمهور با اکثریت مطلق آرای شرکت‌کنندگان انتخاب می‌شود.

اگر هیچ نامزدی به این اکثریت نرسد، روز جمعه هفته بعد، دور دوم انتخابات برگزار می‌شود.

در دور دوم، فقط دو نفر از نامزدهایی که در دور نخست بیشترین آرا را داشته‌اند شرکت می‌کنند. در صورت انصراف یکی از این دو، از بین بقیه، دو نفر با بیشترین آرای دور نخست معرفی می‌شوند.

سوال 128

اصل ۱۱۵ قانون اساسی مقرر می‌کند که رئیس جمهور باید از میان رجال مذهبی و سیاسی واجد شرایط زیر باشد:

ایرانی‌الاصل و تابع ایران

مدیر و مدبر

دارای حسن سابقه، امانت و تقوی

مومن و معتقد به مبانی جمهوری اسلامی ایران و

مذهب رسمی کشور

سوال 129

اصل ۱۱۴ قانون اساسی مقرر می‌کند که رئیس جمهور برای مدت چهار سال با رای مستقیم مردم انتخاب می‌شود و انتخاب مجدد او به صورت متوالی تنها برای یک دوره بلامانع است.

سوال 130

اصل ۱۱۳ قانون اساسی تصریح می‌کند که پس از مقام رهبری، رئیس جمهور عالی‌ترین مقام رسمی کشور است و مسئولیت اجرای قانون اساسی و ریاست قوه مجریه را بر عهده دارد، جز در اموری که مستقیماً مربوط به

رهبری است.

سوال 131

اصل ۱۱۱ قانون اساسی تصریح می‌کند که اگر رهبر:

از انجام وظایف قانونی ناتوان شود، یا

فاقد شرایط اصول ۵ و ۱۰۹ گردد، یا

معلوم شود از آغاز فاقد برخی شرایط بوده است،
از مقام خود برکنار خواهد شد.

سوال 132

اصل ۱۰۹ قانون اساسی شرایط و صفات رهبر را
مشخص می‌کند:

1. صلاحیت علمی لازم برای افتا در ابواب مختلف فقه

2. عدالت و تقوای لازم

3. بینش سیاسی و اجتماعی، تدبیر، شجاعت، مدیریت و قدرت کافی

سوال 133

اصل ۱۰۸ قانون اساسی مقرر می‌دارد:

قانون مربوط به تعداد، شرایط، کیفیت انتخاب و آیین‌نامه داخلی جلسات خبرگان برای نخستین دوره باید توسط فقهای اولین شورای نگهبان تهیه و با اکثریت آرای آنان تصویب شود و به تصویب نهایی رهبر انقلاب برسد.

از دوره‌های بعد، تغییر و تصویب مقررات مربوط به

وظایف خبرگان در صلاحیت خود آنان خواهد بود.

سوال 134

مطابق اصل ۱۲۷ قانون اساسی، رئیس جمهور می تواند در موارد خاص نماینده یا نمایندگان ویژه تعیین کند و تصمیمات آنان در حکم تصمیمات رئیس جمهور و هیأت وزیران خواهد بود.

سوال 135

طبق اصل ۱۳۰ قانون اساسی، رئیس جمهور استعفای خود را به رهبر تقدیم می کند و تا وقتی که استعفا از سوی رهبر پذیرفته نشود، وی موظف است به انجام

وظایف خود ادامه دهد.

سوال 136

طبق اصل ۱۳۲ قانون اساسی، در این دوره استثنایی، وزرا قابل استیضاح یا رأی عدم اعتماد نیستند و همچنین امکان تجدیدنظر در قانون اساسی یا برگزاری همه‌پرسی وجود ندارد.

سوال 137

طبق اصل ۱۳۵ قانون اساسی، رئیس‌جمهور می‌تواند برای وزارتخانه‌هایی که وزیر ندارند (اعم از عزل، استعفا، عدم اعتماد و ...) حداکثر سه ماه سرپرست تعیین کند.

سوال 138

طبق اصل ۱۳۶، اگر بعد از اخذ رأی اعتماد مجلس به دولت، نیمی از وزرا تغییر کنند، رئیس جمهور باید مجدداً کل کابینه را برای اخذ رأی اعتماد به مجلس معرفی کند.

سوال 139

طبق اصل ۱۳۷ قانون اساسی، هر وزیر:

مسئول وظایف خاص وزارتخانه خود در برابر رئیس جمهور و مجلس است،

و در امور مربوط به هیأت وزیران، مسئول اعمال دیگر وزرا نیز می باشد.

سوال 140

طبق اصل ۱۳۹ قانون اساسی:

صلح دعاوی یا ارجاع به داوری موکول به تصویب هیأت وزیران است،

باید به اطلاع مجلس برسد،

و در مواردی که طرف دعوی خارجی باشد یا در موارد مهم داخلی، تصویب مجلس نیز لازم است (که موارد مهم را قانون مشخص می‌کند).